07/06/2020

Ο αποχαιρετισμός της κόρης της Αθηνάς Σιδέρη

/ Επικαιρότητα

Η κόρη της αείμνηστης ιεραποστόλου και μυροφόρας του Αγίου Πορφυρίου, Αθηνάς Σιδέρη, Μάρω εκφώνησε έναν γλυκύτατο και βαθιά συγκινητικό λόγο για την μητέρα της την ημέρα της Εξοδίου Ακολουθίας. Σε αυτόν χαρακτηρίζει τη μαμά της ως έναν σούπερ ήρωα, που έκανε... τ' αδύνατα δυνατά με τη βαθιά αδιαπραγμάτευτη πίστη της και που έλεγε πως αν δεν αγαπούσε τον Θεό, δεν θα ήξερε τι πάει να πει αγάπη!

«Αφιερωμένο στη δική μου Αθηνά...

Όταν πριν από ενάμιση χρόνο αποχαιρετήσαμε τον πατέρα μας, ήμουν ήρεμη για τη μαμά μου ότι θα είναι καλά. Στα μάτια μου, η μαμά μου ήταν σούπερ-ήρωας, από αυτούς με τη μαγική στολή και την κάπα, που, φορώντας τα, ξεπερνούν τους φυσικούς νόμους και το ανθρώπινο «δε γίνεται» και κάνουν τα πάντα να γίνονται.
Την είχα δει τη μαγική κάπα της μαμά μου, αυτή που την έκανε από απλή ανθρώπινη μαμά σούπερ ήρωα: την κάπα αυτή την έλεγαν ***βαθιά αδιαπραγμάτευτη πίστη στο Θεό****. Η πίστη στο Θεό για τη μαμά μου δεν ήταν απλό αξεσουάρ όπως είναι για μένα: Δεν την χρησιμοποιούσε δηλαδή ανάλογα με το ρούχο που φορούσε σαν συμπλήρωμά της εμφάνισής της, ούτε την άλλαζε με κάτι άλλο, ανάλογα με τη μόδα και το περιβάλλον στο οποίο βρισκόταν.* ***Η πίστη της ήταν για τη μαμά μου συστατικό της ύπαρξής της, αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της και όλη της η κοσμοθεωρία, όλες τις οι συμπεριφορές ήταν εμποτισμένα με αυτήν.*** *Κάποτε την είχα ρωτήσει σχεδόν ενοχλημένη: «Μα καλά, ποιον αγαπάς πιο πολύ; Τον Θεό ή τα παιδιά σου;» η απάντησή της βρήκε αυθόρμητα χωρίς ανάγκη για σκέψη: «****Πρώτα από όλους και από όλα, αγαπώ το Θεό****». Όταν διαμαρτυρήθηκα για τα δικαιώματα μου ως παιδί της στην πρωτοκαθεδρία της καρδιάς της, η εξήγησή της ήταν απόλυτη: «****Αν δεν αγαπούσα το Θεό, δε θα ήξερα τι θα πει αγάπη. Αν δεν αγαπούσα το Θεό θα αγαπούσα μόνο τον εαυτό μου****». Ήταν ξεκάθαρο: πώς το έλεγε ο Αρχιμήδης, πως αρκεί να βρει κανείς τόπο να σταθεί, για να κινήσει τον κόσμο;* ***Ε, η μαμά μου αυτό τον τόπο τον είχε βρει:ήταν η πίστη στο Θεό****.* ***Στεκόταν εκεί ασάλευτη ακόμα κι όταν τα γεγονότα την εκβίαζαν να μετακινηθεί, και από εκεί κινούσε-λέγαμε- τον κόσμο****.*

Την ώρα που αποχαιρετούσε τον πολυαγαπημένο της αδερφό στεκόταν εκεί, στο άφημά της στο Θεό. Το ρόλο της κόρης και της αδερφής, και της συζύγου και της μητέρας και της φίλης τους βίωνε από εκεί. Όταν αφιέρωνε ώρες προσφοράς ως ερυθροσταυρίτισσα στεκόταν εκεί. ***Η σχέση της με τον Άγιο Πορφύριο γεννήθηκε και θέριεψε εκεί. Όταν νεκροφίλησε τη Ματίνα μας, όταν τα δικά μας γόνατα λύθηκαν από τον πόνο και όταν ο πόνος μας έκανε άπιστους και βλάσφημους, εκείνη στεκόταν ακλόνητη εκεί, στην εμπιστοσύνη της στο Θείο θέλημα, χωρίς ούτε ένα «γιατί»****. Κι έπειτα, τον πόνο της τον έκανε ευκαιρία:* ***ξέροντας τι είναι η απώλεια, αντί να κλειστεί στη θλίψη της, φόρεσε την μαγική της κάπα και έτρεξε να παρηγορήσει πενθούντες, να στηρίξει με τη δική της πίστη ανθρώπους που ο θάνατος είχε τραυματίσει σοβαρά****. Έτρεξε να τους παρηγορήσει και τους άφηνε με ασφάλεια στην αγκαλιά του Γέροντα για να βιώσουν όλοι την ηρεμία που βίωνε κι εκείνη μέσα στις χειρότερες τρικυμίες.*

Ακόμα και τώρα στην τελευταία της περιπέτεια, όταν η δική μας πίστη -η σαν αξεσουάρ- περίμενε πως αφού η μαμά μου Τον πιστεύει, ο Θεός θα την άφηνε να

*ζήσει 100 χρόνια, εκείνη αφέθηκε στο θείο θέλημα, όχι με παραίτηση, αλλά με δύναμη: «**Δόξα τω Θεώ, πάντων ένεκεν**» ψιθύριζε αδιάκοπα και καθησύχαζε τη δική μας αγωνία. Ακόμα και σ'εκείνη την ύστατη δοκιμασία, όταν εμείς την παρακαλούσαμε να παρακαλέσει το Γέροντα για την δική της υγεία, εκείνη τον παρακαλούσε για εμάς και για άλλους αλλά τον εαυτό της τον είχε εναποθέσει στα πόδια του Θεού κι έτσι ήταν ήρεμη και ατρόμητη.*

Κι η αλήθεια είναι πως ο Θεός τη φρόντισε απόλυτα και ξεκάθαρα: η μητέρα μας δεν έζησε αυτά που περιέγραφαν οι γιατροί ότι θα ζήσει. Η σύντομη ασθένειά της δεν πρόλαβε να γίνει ο βασανισμός της: έγινε απλώς το όχημα για ένα ταξίδι για το οποίο προετοιμαζόταν σε όλη της τη ζωή. Έφυγε στην απόδοση της Ανάληψης, όταν η αναστημένη ανθρώπινη σάρκα βρίσκει τη θέση της στο Θεϊκό θρόνο, την αποχαιρετούμε ψυχοσάββατο, όταν οι ψυχές για τις οποίες τόσο ικέτευσε έχουν την τιμητική τους, θα συναντήσει το Θεό της την ημέρα της γιορτή Του. Τι άλλη απόδειξη χρειαζόμαστε για να βεβαιωθούμε ότι ο Θεός την αγάπησε περισσότερο από όσο τον αγάπησε εκείνη;

*Κι εμείς; **Εμείς… εμείς έχουμε τη μεγάλη τιμή να λέμε πως έχουμε πια τρεις πρεσβευτές στη θριαμβεύουσα Εκκλησία και το μεγάλο καθήκον να τους τιμήσουμε με τη ζωή και τη στάση μας. Έχουμε την ηρεμία πως η μαμά ξαναγκαλιάζει το Ματινάκι και τον έρωτά της ζωής της, κι ότι φιλάει και πάλι το χέρι του Γέροντ**α. Έχουμε την ασφάλεια πως ότι μας απασχολεί, τους φόβους και τις δυσκολίες μας, θα τις ακούει, και από εκείνην θα φτάνουν άμεσα στα χέρια του Αγίου Γέροντα και από εκεί στο Θεϊκό θρόνο. Και κάτι ακόμα εξίσου μεγάλο: κοιτάζοντας ολόγυρα έχουμε την περιουσία που μας αφήνει: μαζί μας πενθούν τη μάνα μας άνθρωποι που την αγαπούν όχι με λόγια αλλά με την καρδιά τους. Άνθρωποι που έγιναν δικοί της όχι λόγω συγγένειας αλλά λόγω καρδιάς. Άνθρωποι που στάθηκαν και στέκονται δίπλα της και δίπλα μας με όλο τους το είναι. Μας αφήνει η μάνα μας πολλά αδέρφια, μεγάλωσε την οικογένειά μας, την άπλωσε σε όλη την Ελλάδα και πέρα από αυτήν από την Κύπρο ως την Ολλανδία και από την Αγγλία ως την Αμερική. Τώρα πια καθήκον μας είναι να αγκαλιαστούμε όλοι πιο σφιχτά και για εκείνην και όλοι μαζί να της ευχηθούμε να βιώσει τον Παράδεισο που τόσο λαχτάρησε. Κι έπειτα να παραμείνουμε ενωμένοι, αδέρφια πια, και να μιλάμε στη μάνα μας, βιολογική για τα παιδιά της, πνευματική για όσους άγγιξε το έργο της. Και να την παρακαλέσουμε όλοι μαζί να μην αφήσει το χέρι μας στα δύσκολα, αλλά να μας αγγίζει απαλά με την αγάπη και την προσευχή της σε κάθε μας βήμα ως την ευλογημένη στιγμή που θα την αγκαλιάσουμε ξανά και αιώνια».*

Ευχαριστώ στην Αθηνά Σιδέρη από τους πιστούς της ενορίας του πολιούχου της Θεσσαλονίκης, Αγίου Δημητρίου του Μυροβλήτου

Την ευγνωμοσύνη τους στον άνθρωπο που τους γνώρισε τον Άγιο Πορφύριο θέλησαν να εκφράσουν δημόσια «τα τέκνα Αγίων Δημητρίου και Πορφυρίου», όπως έχουν ονομάσει την παρέα τους οι πιστοί της ενορίας του Πολιούχου Αγίου της Θεσσαλονίκης.

Παρακάτω παραθέτουμε αυτούσιο το κείμενό τους:

Ως τέκνα του Αγίου ενδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου του Μυροβλύτου *, δεν θα μπορούσαμε να μην αποχαιρετήσουμε τον Άνθρωπο που μας ευεργέτησε τόσο πολύ, γνωρίζοντας μας τον* ***Όσιο Πατήρ υμών Πορφύριο τον Καυσοκαλυβίτη****.*

Και αναφερόμαστε βεβαίως στην πολυαγαπημένη μας κ. ***Αθηνά Σιδέρη*** *, την πολυτιμότατη αυτή ψυχή, η οποία ήταν το στήριγμα μας, η ελπίδα και καταφυγή μας,*
Πόσες φορές μας στήριξε, όταν αισθανόμασταν χαμένοι, πόσες φορές μας γέμισε χαρά, όταν η θλίψη της αμαρτίας μας κύκλωνε, πόσες φορές...
Η κ. Αθηνά ήταν ο άνθρωπος μας, η οικογένεια μας, σε κάθε μας χαρά και θλίψη ήταν εκεί, πάντοτε μας σκεφτόταν, πάντοτε μας νοιαζόταν και μας αγαπούσε.
Μέσα στην καρδιά μας, κατείχε, κατέχει και θα κατέχει πάντοτε, ξεχωριστή θέση.
Θα την θυμόμαστε ως έναν Άγγελο, σταλμένο από τον Θεό, που ήρθε για να μας δείξει τον δρόμο, για να φωτίσει τις ζωές μας.

Πολυαγαπημένη μας, κ. Αθηνά, δεν θα σε ξεχάσουμε!

Η ευχή σου να μας ακολουθεί σε κάθε μας βήμα.

Με ειλικρινή ευγνωμοσύνη.

Τέκνα Αγίων Δημητρίου και Πορφυρίου

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ
ΟΙ ΝΕΟΙ ΤΟΥ
ΑΓ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΔΕΝ
ΘΑ ΣΑΣ ΞΕΧΑΣΟΥΝ
ΠΟΤΕ